

Forfatter: Martensen, Hans Lassen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1863-02-08)

Citation: Martensen, Hans Lassen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1863-02-08)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 117. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020034.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Martensen til Laub
Kjøbenhavn, 8. Februar 1863

— — — Hermansens Oversættelse af Psalmerne er vistnok et meget dygtigt og værdifuldt Værk. Dog troer jeg, at man maa sige, at Lindbergs, uagtet de mange Pletter, smager mere af Kjærnen. En stor Mangel hos Hermansen — hvilken ogsaa findes hos Lindberg — er i mine Tanker, at han med alt for liden Skaansomhed har behandlet den nu brugelige autoriserede Oversættelse, og paa mange Steder givet Noget, som er mattere. Dette gjælder isærdeleshed om saadanne Steder, som kunne kaldes classiske Fyndsprog, og som stadigt benyttes i det homiletiske Sprog og ere bekjendte for Menighederne. Her bør man vistnok ikke uden den mest tvingende Nødvendighed forandre Noget. Man maa huske paa, at det ikke gjælder om at give en Oversættelse fra et reent litterairt Standpunkt, men at man ogsaa bør tage et varsomt Hensyn til Traditionen, til den mangeaarige kirkelige Brug. Vi ere f. Ex. vant til at sige: som Hjorten skriger efter levende Vandstrømme, og der sees ikke, hvad der vindes ved at sige s. 118 med Hermansen: som Hjorten sukker o.s.v. Det Første er langt bedre og mere levende. I den 1ste Psalme hedder det i den nu brugelige Oversættelse om den Gudfrygtige: Han er som et Træ plantet hos Vandbække. Det bliver aabenbart mattere, naar Hermansen siger: Bække. Vandbække har mere Rhythmus i sig og er mere malende. Der kan anføres en Række af saadanne Steder, hvor jeg for min Deel maa holde paa det Bestaaende. Det vil efter min Formening ikke kunne undgaaes, at en Commission nedsættes, for at overveie Forholdet mellem Hermansens og Lindbergs Oversættelser, og dernæst at revidere den, der maatte erholde Fortrinnet. Ingen af dem kan efter min Formening tages aldeles, som den er. Monrad confererede for et Par Maaneder siden mundtligt med mig om Sagen, og vi bleve enige om, at man først maatte tage nærmere Bestemmelse, naar der foreligger Mere af Hermansens Oversættelse, og man kan faae en fuldstændigere Dom. Forøvrigt antager jeg det som sandsynligt, at Hermansens vil erholde Prisen, men det forekommer mig, at man vilde gjøre sig skyldig i en Uretfærdighed, dersom Spørgsmaalet om Lindbergs Oversættelse aldeles ikke blev optaget.

Jeg seer af den Berlingske Avis, at nogle theologiske Candidater — — ville indgaae til Cultusministeren med et Andragende om Forandring i Henseende til Præsteeden. De theologiske Candidater træde i den senere Tid op paa en høist besynderlig Maade, der tillige synes at vidne om en ikke ringe Grad af aandelig Ørkesløshed. Der er dog i vore Dage en Subjectivisme uden Grændser. En Forandring i Præsteeden vil imidlertid ikke kunne foretages uden ved en reent kirkelig Lov, hvortil Organet s. 119 fattes. Heller ikke indsees, at der i Præsteeden kan være Noget, der i Sandhed kan være besværende. Men der er al Anledning til at modsætte sig enhver Forandring i dette Stykke, al Anledning til at fastholde, at Præsterne ere forpligtede til den lutherske Kirkes Bekjendelse. Ved dette Andragende arbejder man — maaskee uden at vide det — den grundtvigske Præstefrihed i Hænderne.

Om Trandberg har jeg i den senere Tid Intet hørt undtagen igaar i Dansk Kirketidende, hvor den unge Lindberg kalder Cultusministeren en tyrkisk Pascha, fordi han ikke vil aabne Bornholms Kirker for Trandberg.
— —

Lad mig til Slutningen — hvad jeg burde have gjort i Begyndelsen — bevidne Dem min Deeltagelse i Anledning af Deres Broders Død, som jeg erfarede gennem Ludvig Mynster; det maa være tungt at miste en Broder, isærdeleshed dersom De have levet meget tilsammen.

Tak for Deres opbyggelige Hyrdebrev. Guds Kraft være stærk i vor Skrøbelighed under disse Tidens manglehaande Uro.

Deres af Hjertet hengivne H. Martensen.